

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

15. august 2008

Vedr. : Høring om udkast til bekendtgørelse om akkreditering og godkendelse af de videregående uddannelser under Kulturministeriet.

Danske Filminstruktører er i sagens natur tilhænger af fri kunstnerisk bevægelighed mellem landene og vi mener dermed også, at Bologna-aftalen har mange indlysende fordele.

En oplagt årsag er, at vi lever i en globaliseret verden, hvor uddannelserne dels konkurrerer om de bedste forskere/lærere og studerende, og dels indgår samarbejder med udenlandske institutioner med udgangspunkt i en fælles forståelse for kvalitet og kriterier for bl.a. læringsudbytte. Verden hænger mere og mere sammen og de kommende generationer af unge søger derhen, hvor de kan få den bedste uddannelse.

Men det indebærer ikke, at vi tror disse nye forslag til regler vil være til gavn for Den Danske Filmskole – snarere tværtimod. For hvordan sikrer vi kunsten i kunstuddannelserne og uddannelsernes særlige kultur med blik på den enkelte elev? Hvordan sikrer vi os, at kunstuddannelserne fastholder deres egenart og indbyrdes diversitet, samtidig med at masseuddannelserne, herunder universiteter og øvrige videregående uddannelser, tages som udgangspunkt for kvalifikationsrammer og akkrediteringsmetoder i en ny globaliseret verdens orden?

Vi mener dette sker ved at tage erfaringerne fra vores nationale kunstneriske verden alvorligt og ikke underkaste os centraliserede standarder. Modulering, ECTS point og karakterer har efter vores erfaring intet med en skabende kunstuddannelse at gøre.

Den Danske Filmskole er med sin særstatus en af de førende filmuddannelser i verden med en pædagogik, der netop tager udgangspunkt i den enkelte elevs særlige talent og erfaring. Det er indlysende, at kravet om modulering, standardisering, karaktergivning, dokumentation i form af skriftlighed for læringsudbytte i stedet for den konkrete øvelse eller værket selv, vil undergrave hele skolens kultur. En kultur som er fremelsket gennem over 40 år, og med erfaringer høstet af lærerne gennem daglig praksis. Hver uddannelse på skolen har med baggrund i sin faglighed oparbejdet et cv af høj international standart.

På Filmskolen drejer det sig om at udfordre talentet over tid, at følge talentet med en lærers erfarne blik, at understøtte samarbejdskulturen og i modsætning til den boglige uddannelse, at søge efter det endnu ikke set. Dette kan ikke ske ved at læse lektier eller at blive hørt i lektier, men gennem inspiration, afprøvning af ideer og tanker, samt refleksion og evaluering henover tid.

En elev kan komme ind på Filmskolen, hvis vedkommende klarer den faglige optagelsesprøve, herefter har skolen anerkendt den enkelte elevs talent, og foran ligger fire år, hvor eleven i lyset af dette talent bliver udfordret. Der er stort set ingen elever, der forlader skolen i utide, og netop det forhold, at eleven er i de samme rammer i en periode på fire år gør, at talentet bliver udfordret ud fra et nøje og meget personligt kendskab. Desuden er der stor forskel på at være lærer på et universitet, hvor eleverne defilerer forbi i store mængder, og på Filmskolen, hvor læreren får et helt personligt forhold til den enkelte elev.

Filmskolen har ingen problemer med at få samarbejdspartnere internationalt. På grund af skolens status vil samtlige internationale filmskoler gerne samarbejde, men samtidig skal det understreges, at kvaliteten på de forskellige skoler ude i verden, hvoraf de fleste er underlagt universiteternes strukturer, er uhyre svingende. Det er unge uddannelser og mange af dem har ikke et begreb skabt om kunstnerisk skaben og hvordan man underviser i netop denne helt særlige disciplin.

Man bør endvidere nævne, at de titler som eleverne opnår på skolen - instruktør, fotograf m.v. - er ubeskyttede professionstitler (hvilket vi som faglig organisation for de professionelle instruktører mærker i det daglige) og i virkelighedens verden er det ganske ligegyldigt om en elev har fået 06 eller 12 i karakter, det er den konkrete film og dermed det konkrete arbejde, der tæller. Så i modsætning til det afsluttende speciale fra universitetet, som kun bliver læst af meget få, vil afgangsfilmene, eller den seneste produktion, altid ligge til grund for en ansættelse i vores branche.

Danske Filminstruktører har således meget svært ved at se argumenterne for at ændre på en skole, som fungerer upåklageligt og udsender elever med en meget høj international standard. De kunstneriske uddannelser under Kulturministeriet er meget forskellige og netop *dette* er en styrke. Hver institution bør have sin helt egen kultur, skabt af de lærere og den erfaring som institutionen rummer. Hvis vi underkaster os standardiseringen vil den enkelte uddannelse miste sit særpræg og dermed betydning.

Et andet faktum, som gør det uforståeligt, at Filmskolen skal underlægges selvsamme kultur og undervisningsform som universiteterne er, at der på universiteterne allerede findes fagene filmvidenskab, journalistuddannelsen og andre uddannelser, som lægger sig op af de billedbårne fortællere.

Såfremt Kulturministeriet fortsat ønsker at indplacere Den Danske Filmskole i dette system, må det som minimum indebære, at Filmskolens uddannelser får status svarende til solistklassen (ph.d. niveau), idet uddannelsen for samtlige elever på Filmskolen består af kunstnerisk udviklingsvirksomhed. Elevernes afgangsfilm er selvstændige kunstneriske værker, de offentliggøres og bedømmes i øvrigt højt internationalt via festivaldeltagelse og priser.

Såfremt ministeriet har behov for yderligere oplysninger, står undertegnede selv sagt gerne til rådighed.

Med venlig hilsen

Sandra Anne Piras
Sekretariatschef